

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **E. D.**, narozený „X“, státní příslušnost Kosovská republika,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Lucií Kýčkovou, advokátkou,
sídlem Dubska 356/2, 415 01 Teplice,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2016, č. j. MV-133710-4/SO-2015,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ve znění jejího doplnění podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 2. 11. 2016, č. j. MV-133710-4/SO-2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ze dne 28. 4. 2015, č. j. OAM-1078-22/ZR-2013, kterým bylo dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu a bylo rozhodnuto o udělení výjezdního příkazu žalobci, neboť v jeho případě se jedná o cizince, který závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nesprávné, když jednak není splněna podmínka, že ohrožoval bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušoval veřejný pořádek, jednak není splněn ani požadavek, aby rozhodnutí, kterým je rušena platnost povolení k trvalému pobytu, bylo přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Měl za to, že rozhodnutí je vnitřně rozporné a závěry, které z něho vyplývají, nejsou dostatečně přesvědčivé pro to, aby mohly samy o sobě nebo ve vzájemném spojení jednoznačně obstát pro závěr, ke kterému žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl. Dále namítal, že žalobou napadené rozhodnutí mu nebylo nikdy doručeno a bylo doručeno toliko jeho právní zástupkyni, a žalobce tedy napadené rozhodnutí dosud neobdržel. Žalobce měl za to, že žalovaný nesprávně posoudil jeho rodinné, soukromé a ekonomické poměry a nedostatečně vyhodnotil všechny aspekty s těmito poměry související, neboť jeho vazby k České republice právě v návaznosti na tyto poměry jsou dosti silné. Silné citové vazby má žalobce ve vztahu ke své manželce, která je občankou České republiky, a z tohoto vztahu a soužití má dceru, která je nezletilá a trpí vážným zdravotním omezením. Poukázal na to, že diagnostikovaná porucha zdraví (epilepsie) je citelným zásahem do osobní identity tohoto dítěte, přičemž dalším zásahem pak bude i přerušování vazeb citových, které má ve vztahu ke své nezletilé dceři a recipročně právě ona k němu.

Doplnění žaloby

3. V doplnění žaloby žalobce uvedl, že podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu skutečnost, že držitel tohoto povolení závažným způsobem *narušuje* veřejný pořádek. Z citovaného ustanovení dle žalobce plynulo, že k narušování veřejného pořádku musí docházet k okamžiku rozhodování správního orgánu (užití přítomného času), čemuž odpovídají i požadavky čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), který vyžaduje *aktuálnost* a dostatečnou závažnost ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Zdůraznil, že k jeho pravomocnému odsouzení došlo v roce 2008, správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno v roce 2013, správní orgán I. stupně rozhodl v roce 2015 a žalovaný v roce 2016. Mezi odsouzením a zahájením správního řízení, resp. rozhodnutími o zrušení povolení k trvalému pobytu tak uplynulo 5, resp. 7 a 8 let. Za takové situace nebylo podle jeho názoru možné spatřovat důvod ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu z důvodu narušení veřejného pořádku v jednání, za které byl odsouzen, jelikož toto jednání nemohlo představovat *aktuální* narušení veřejného pořádku. Nesouhlasil s tím, že poté, co vykonal trest odnětí svobody, stále *narušuje* veřejný pořádek. Poukázal na zjevný rozpor Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v argumentaci žalovaného, který na jedné straně shledal narušení veřejného pořádku žalobcem v jednání, za které byl odsouzen, na straně druhé však sám žalovaný uvedl, že narušení veřejného pořádku musí naplňovat mj. podmínku aktuálnosti. Uvedl, že žalovaný se touto okolností vůbec nezabýval, nijak nevysvětlil, proč v několik let starém jednání žalobce spatřoval aktuální narušení veřejného pořádku, resp. jak je naplněna podmínka toho, že žalobce *narušuje* (přítomný čas) veřejný pořádek svým několik let starým jednáním.

4. Dále namítal, že se žalovaný nesprávně vypořádal s jeho argumentem, že byl-li podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, nemůže představovat (aktuální) narušení veřejného pořádku. Žalobce poukázal na to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se v podstatě nijak nezabýval jeho argumentem, že byl-li podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, musel příslušný soud dospět k závěru, že u něho došlo k polepšení a lze od něj očekávat vedení řádného života. Žalobce zdůraznil, že veřejný pořádek a zájem společnosti na udržení veřejného pořádku jsou středobody všech veřejnoprávních odvětví, tedy jak trestního práva, tak práva správního. Dospěl-li soud k určitému závěru, nebylo možné jej podle žalobce odmítnout pouze z toho důvodu, že rozhodoval dle jiného právního předpisu, neboť smysl a účel trestněprávních předpisů je totožný se smyslem a účelem správněprávních předpisů. Konstatoval, že vyhovění žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nelze chápat jinak, než jako kladnou odpověď na otázku polepšení a očekávání vedení řádného života. Žalobce odmítl interpretaci žalovaného, že z pohledu českých soudů představuje potenciální riziko pro společnost a veřejný pořádek po dobu trvání zkušební doby. Pokud by se příslušný soud skutečně domníval, že je takovým rizikem, bylo možné podle názoru žalobce předpokládat, že by jej podmíněně nepropustil. Upozornil na to, že stanovení zkušební je nedílnou součástí rozhodnutí o podmíněném propuštění, když bez jejího stanovení o podmíněném propuštění nelze kladně rozhodnout. Zdůraznil, že je zřejmé, že mezi potenciálním rizikem a *aktuálním* rizikem, které je rozhodující pro rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, je značný rozdíl.
5. Žalobce považoval za absurdní, jsou-li jeho osobní vazby k manželce a především dceři posuzovány tak, že je nelze hodnotit jako natolik silné, aby bránily zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť mezi nejsilnější osobní vazby patří právě vztah rodiče k dítěti a vztah mezi manželi. Poukázal na to, že argumentace, že žalobce nemohl o dceru osobně pečovat po dobu výkonu trestu odnětí svobody a že si tento trest žalobce přivodil sám, je sice v obecné rovině pravdivá, zcela však odhlíží od toho, že přiměřenost zásahu zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu by měla být posuzována jak z pohledu žalobce, tak z pohledu jeho dcery, která má právo na to, aby o ni osobně pečovali oba rodiče. Zdůraznil, že jeho dceři lze stěží vyčítat uvěznění žalobce a tím odůvodňovat oddělení dcery od žalobce. Žalobce setrval na tom, že nebyl dostatečně zohledněn zdravotní stav jeho dcery a jeho důsledky pro danou věc. Za dostatečné žalobce nepovažoval to, jak se žalovaný vypořádal s jeho námitkou, že správní orgán I. stupně nesprávně interpretoval Úmluvu o právech dítěte, neboť žalovaný se omezil pouze na lakonické tvrzení, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že toto posuzovalo přípustnost oddělení dítěte od jeho rodičů s ohledem na označenou úmluvu. Uvedl, že žalovaný se nevypořádal s další jeho námitkou, že je třeba zohlednit, že úmluva sice s oddělením dítěte od rodiče počítá, nicméně zcela jednoznačně preferuje zachování osobní péče rodiče o dítě. V této souvislosti zdůraznil, že úvahy žalovaného o upřednostnění páchaní trestné činnosti před zájmy svých rodinných příslušníků nemají žádné opodstatnění, protože jednání, pro které byl žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v minulosti odsouzen, se jeho rodiny nijak netýkalo, dcera ani manželka nebyly v postavení poškozených. Tvrzení žalovaného, že odsouzení žalobce *nutně muselo* mít na jeho rodinné vazby značně negativní vliv, bylo pouhou nepodloženou spekulací. Uvedl, že argumentace tím, že žalobce a jeho manželka a dcera již zažili několik let trvající odloučení, přičemž jej překonali, a lze tak předpokládat, že se s případným dalším odloučením budou schopni vyrovnat i nadále, rovněž nemůže obstát a takový argument lze označit až za cynický. Namítal, že otázka délky pobytu žalobce na území České republiky je nepochybně relevantní, a to bez ohledu na to, v jaké byl žalobce pozici v průběhu jeho pobytu na území České republiky, je skutečností, že doba více než 10 let je značná. Konstatoval, že Kosovská republika je oblastí, která právě v poslední dekádě prochází bouřlivým vývojem, kdy nelze jednoznačně konstatovat, že by se jednalo o bezpečnou oblast, přičemž bez posouzení toho, nakolik je vycestování cizince do země jeho původu bezpečné, nelze o zrušení povolení k pobytu na území České republiky řádně rozhodnout; bezpečností situace v Kosovské republice a obecně daném regionu rovněž v podstatě vylučuje, že by se žalobce mohl právě tam přemístit i se svou rodinou. Poznamenal, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že poukazuje na poměry žalobce z doby před nástupem výkonu trestu. Žalobce byl přesvědčen, že nelze mechanicky srovnávat jeho tvrzení z doby vedení trestního řízení u Krajského soudu v Ústí nad Labem a jeho tvrzení obsažená v odvolání proti rozhodnutí správního orgán I. stupně. Žalovaný zcela ignoruje to, že v průběhu několika let mohlo dojít k zásadní změně poměrů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí splňuje veškeré požadavky, které jsou vyžadovány v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pro odůvodnění rozhodnutí. Byl toho názoru, že v řízení postupoval v souladu se zákonem, nepřekročil meze správního uvážení a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, jak se vypořádal s námitkami, z jakých důvodů je považoval za mylné nebo nerozhodné a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů.

Správní spis

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Oznámením o zahájení řízení ze dne 22. 5. 2013 zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, kterého se žalobce dopustil trestnou činností a pravomocným odsouzením za spáchanou trestnou činnost. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 2008, sp. zn. 48 T 4/2008, který nabyl právní moci dne 2. 2. 2009, byl žalobce odsouzen pro trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, 2 písm. a), odst. 4 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění do 31. 12. 2009 (dále jen „trestní zákon“). Uvedeného trestného činu se dopustil tím, že dne 29. 5. 2007 v době kolem 19:30 převzal k další distribuci omamné a psychotropní látky o váze 3 926,70 gramů (heroin, kofein, paracetamol a další opiové alkaloidy), přičemž byl stejně jako ostatní obžalovaní s původem heroinu a způsobem jeho nedovoleného dovozu do České republiky detailně obeznámen, plnil předem stanovené úkoly, byl ve vzájemném kontaktu s ostatními obžalovanými, přičemž žalobce byl ve spojení i s osobami z balkánské oblasti, jež celou akci řídily a svoji činnost koordinovaly. Za tento trestný čin byl žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 11 let. Z opisu z evidence rejstříků trestů ze dne 2. 9. 2015 soud zjistil, že žalobce byl Okresním soudem v Břeclavi dne 7. 11. 2014 podmíněně propuštěn z výkonu trestu, přičemž mu byla stanovena zkušební doba do 7. 11. 2020. Z dopisu Věznice Pardubice soud zjistil, že žalobce v době výkonu trestu v období od 9. 6. 2009 do 13. 8. 2013 neměl s manželkou a dcerou žádný návštěvní kontakt. Dne 28. 4. 2015 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. OAM-1078-22/ZR-2013, kterým žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně odvolání. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 3. 11. 2016.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje soud za potřebné připomenout, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí věť s. ř. s., podle které *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*. Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě třiceti dnů od doručení žaloby žalobou napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců), tj. v projednávané věci do pondělí 5. 12. 2016, neboť napadené rozhodnutí bylo zástupkyni žalobce doručeno dne 3. 11. 2016. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřipustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2004, č. j. 7 Azs 68/2004-45, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl v doplnění žaloby ze dne 12. 12. 2016, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděně uplatněnou námitkou, že Kosovská republika je oblastí, která právě v poslední dekádě prochází bouřlivým vývojem, kdy nelze jednoznačně konstatovat,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že by se jednalo o bezpečnou oblast, přičemž bez posouzení toho, nakolik je vycestování cizince do země jeho původu bezpečné, nelze o zrušení povolení k pobytu na území České republiky řádně rozhodnout, a že bezpečností situace v Kosovské republice a obecně daném regionu rovněž v podstatě vylučuje, že by se žalobce mohl právě tam přemístit i se svou rodinou. Další skutečnosti uvedené v doplnění žaloby považuje soud za konkretizaci námitek uplatněných včasné v původní žalobě, a proto projednává tyto námitky ve znění po jejich doplnění.

12. Soud se dále zabýval námitkami žalobce týkajícími se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce namítal, že žalovaný nijak nevysvětlil, proč v několik let starém jednání žalobce spatřoval aktuální narušení veřejného pořádku, resp. jak je naplněna podmínka toho, že žalobce *narušuje* veřejný pořádek svým několik let starým jednáním. S touto námitkou soud nesouhlasí, neboť žalovaný k tomu na straně 5 svého rozhodnutí uvedl, že v jednání žalobce, za které byl odsouzen, pro jeho intenzitu a závažnost spatřuje (stejně jako správní orgán I. stupně) závažné narušení veřejného pořádku a že skutečnost, že byl žalobce podmíněně propuštěn po odpykání části trestu, neznamená, že jeho jednání není aktuální a nebezpečnost jeho jednání pro společnost pominula. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že vzhledem k tomu, že mu byla stanovena zkušební doba, nebude pro veřejný pořádek představovat riziko, naopak konstatoval, že i z pohledu trestních soudů žalobce představuje potenciální riziko pro společnost a veřejný pořádek až do 7. 11. 2020. Z toho je dle soudu zjevné, proč žalovaný považoval jednání žalobce, za které byl odsouzen, za skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku. Žalobce dále namítal, že se žalovaný v podstatě nijak nezabýval jeho argumentem, že byl-li podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, musel příslušný soud dospět k závěru, že u něho došlo k polepšení a lze od něj očekávat vedení řádného života. Ani s touto námitkou se soud neztotožňuje, neboť žalovaný osvětlil, že pro posouzení jednání žalobce jako závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu zákona o pobytu cizinců není podstatné, zda žalobce vykonal uložený trest zcela nebo zčásti a byl podmíněně propuštěn na svobodu. Žalovaný v této souvislosti rovněž uvedl, že není podstatné, jak se žalobce choval po dobu výkonu trestu odnětí svobody, jelikož v tomto případě nelze hovořit o skutečně volném jednání žalobce, který byl omezen na osobní svobodě a pod kontrolou orgánů vězeňské služby. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dále zdůraznil, že žalobce představuje potenciální riziko pro společnost a veřejný pořádek až do uplynutí jemu stanovené zkušební doby, tedy do 7. 11. 2020.
13. Žalovaný se zabýval i námitkami žalobce týkajícími se nesprávné interpretace Úmluvy o právech dítěte, když shledal přípustnost oddělení dítěte od jeho rodičů s ohledem na výše uvedenou úmluvu a v této souvislosti odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se kterým se zcela ztotožnil. Soud zdůrazňuje, že správní řízení až do vydání rozhodnutí o odvolání tvoří z hlediska svého přezkumu jeden celek (zásada jednotnosti) a je možné, aby odvolací orgán odkázal na argumentaci správního orgánu I. stupně, se kterou se ztotožnil, a nemusel ji proto opakovat. Soud ještě dodává, že z obsáhlého odůvodnění žalovaného stran přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života je zjevné, že se žalovaný zabýval dopady rozhodnutí o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu i ve vztahu k dceři žalobce. Soud tedy shledal vypořádání těchto námitek ze strany žalovaného z hlediska soudního přezkumu za dostatečné a námitky žalobce stran nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí za nedůvodné. Žalobce podle názoru soudu spíše než s absencí úvah v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s vlastními závěry správních orgánů, kterými shledaly naplnění podmínek pro zrušení platnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povolení k trvalému pobytu žalobce. Správnost, či nesprávnost právních názorů správních orgánů však není otázkou přezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, nýbrž jejich zákonnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.

14. Předně soud zdůrazňuje, že žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života*. Dále se na projednávanou věc vztahuje čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, podle něhož *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná*.
15. Výkladem uvedeného pojmu se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž vyslovil následující právní věty:
- I. Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.*
- II. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*
16. V rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, publ. pod č. 2882/2013 Sb. NSS, dospěl Nejvyšší správní soud k názoru, že *důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU nebo jeho rodinného příslušníka uvedený v § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, spočívající v tom, že tato osoba "závažným způsobem narušuje veřejný pořádek", je nutno posuzovat obdobně jako tentýž důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona pro vyhoštění takové osoby, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci*.
17. Takto správní orgány pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ vyložily a na projednávanou věc aplikovaly. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že jednání žalobce, za které byl odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 11 let za distribuci značného množství heroinu, bezpochyby představuje závažné narušení veřejného pořádku

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Stejně na tuto otázku nahlíží rovněž Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, konstatoval, že lze „*drogovou činnost stěžovatele, tj. distribuci značného množství heroinu, za kterou byl pravomocně odsouzen, jednoznačně označit za závažné narušení veřejného pořádku*“. Soud dále uvádí, že správní orgány nevycházely jen z pouhého faktu odsouzení žalobce za konkrétní trestný čin, ale též zohlednily konkrétní okolnosti, za kterých žalobce trestnou činností spáchal. Správní orgány tedy při hodnocení jednání žalobce jako skutečného a dostatečně závažného narušení veřejného pořádku hodnotily též to, že se trestné činnosti dopustil jako člen organizované skupiny, že psychotropní a omamné látky byly dováženy do České republiky z balkánské oblasti a že se žalobce, jak plyne z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 2008, sp. zn. 48 T 4/2008, závažné trestné činnosti dopouštěl za přítomnosti nejen své manželky, ale též dcery. V projednávané věci tedy jednání žalobce, za které byl pravomocně odsouzen, představuje skutečné a závažné narušení pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

18. Naplnění těchto podmínek žalobce ostatně nezpochybňoval, nesouhlasil s tím, že by jeho jednání mohlo být pro zrušení trvalého pobytu považováno za aktuální. K tomu soud uvádí, že je sice pravdou, že se žalobce trestního jednání dopustil již v roce 2007 a že od té doby se žádné další trestné činnosti nedopustil, neznamená to však, že by v jeho případě v době rozhodování správních orgánů pominulo riziko pro veřejný pořádek. Žalobce totiž zcela přehlíží, že odsouzen byl dne 5. 8. 2008 (zmíněný rozsudek nabyl právní moci dne 2. 2. 2009) a že do svého podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 7. 11. 2014 strávil celou dobu právě ve výkonu trestu. Za této situace nelze hovořit o tom, že by po dobu výkonu trestu (více jak 5,5 roku) žalobce zcela dobrovolně vedl řádný život a že by doba výkonu trestu měla být hodnocena v jeho prospěch. Dále by žalobce neměl pomíjet, že má stanovenou zkušební dobu až do 7. 11. 2020 a že dosud nebylo rozhodnuto o jeho osvědčení. Soud nemohl přehlédnout ani skutečnost, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu dne 25. 11. 2005 a trestné činnosti se dopustil již dne 29. 5. 2007, tedy již krátce po získání nejvyššího bytového oprávnění začal páchat mimořádně závažnou a společensky velmi škodlivou činnost. Soud rovněž poznamenává, že správní orgán I. stupně zahájil řízení v květnu 2013, tj. v době, kdy žalobce ještě vykonával trest odnětí svobody, rozhodnutí vydal v dubnu 2015 a žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí v listopadu 2016. Správní orgány tedy podle přesvědčení soudu ve věci žalobce rozhodly v nedávné době od jeho podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Všechny tyto konkrétní skutkové okolnosti, které ve svých rozhodnutích zohlednily též správní orgány, odůvodňují jejich závěr o skutečném, dostatečně závažném a též aktuálním narušení veřejného pořádku ze strany žalobce. Správní orgány proto nepochybily, pokud posoudily jednání žalobce jako závažné narušení veřejného pořádku, pro které muselo být žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu.
19. K argumentaci žalobce, že podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nelze chápat jinak, než jako kladnou odpověď na otázku polepšení a očekávání vedení řádného života, soud uvádí, že podmíněné propuštění se stanovením zkušební doby představuje toliko modifikaci trestu jeho zmírněním tím, že se promíjí určitá část dosud nevykonaného trestu. Pokud by žalobce podmínku vedení řádného života ve zkušební době porušil, odpyká si zbytek trestu odnětí svobody. Podmíněné propuštění je prostředkem dokončení nápravy odsouzeného a dosažení jeho plné resocializace působením na jeho osobu během Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu na svobodě (srov. Drašík, A. a kol., *Trestní zákoník, Komentář*, Wolters Kluwer, Praha. 2015, komentář k § 88). Podmíněné propuštění z výkonu trestu tedy neznamená, že by trest žalobce úplně vykonal a že by bylo možno hovořit o tom, že žalobce v minulosti vedl řádný život. O dosažení nápravy žalobce, relevantním a dlouhodobém vedení řádného života a možné minimalizaci rizika závažného narušení veřejného pořádku lze tedy uvažovat až po skončení zkušební doby a rozhodnutí příslušného trestního soudu o jeho osvědčení. Jinými slovy skutečnost, že bylo rozhodnuto o zrušení trvalého pobytu žalobce až po jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, nemění nic na tom, že naplnil podmínky pro zrušení trvalého pobytu ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zrušení trvalého pobytu z důvodu odsouzení za trestný čin, a to i po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, je ostatně zcela běžný postup, ke kterému je v mnoha případech přistupováno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 Azs 251/2016-46, nebo ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42). Námitky žalobce o tom, že žalovaný nevyhodnotil správně otázku jeho podmíněného propuštění z výkonu trestu, jsou nedůvodné, a rozhodnutí žalovaného nemůže být z tohoto důvodu ani vnitřně rozporné.

20. Dále se soud zabýval námitkami žalobce, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřiměřená z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Tyto námitky považuje soud za nedůvodné. Žalovaný se touto otázkou podrobně zabýval na stranách 6 až 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že nepochybně, že mezi žalobcem a jeho manželkou existuje určitý vztah, byť jej manželka a dcera po dobu výkonu trestu ve Věznici v Pardubicích nenavštívily. Tento vztah mezi žalobcem a jeho rodinou však žalovaný nevyhodnotil jako natolik silný, aby zabránily zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. K argumentům žalobce, že se musí starat o manželku a nemocnou dceru, žalovaný uvedl, že takovou povinnost měl i v minulosti, ale nečinil tak po poměrně dlouhou dobu, neboť byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaný dále uvedl, že doložené lékařské zprávy neprokazují, že by jeho dcera pro své zdravotní onemocnění (epilepsie) byla odkázána výlučně na péči žalobce. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobce v minulosti upřednostnil páčání závažné trestné činnosti před zájmy svých rodinných příslušníků. Žalovaný poukázal na to, že v době vydání odsuzujícího rozsudku byly dceři žalobce 4 roky, tj. v době kdy ona a jeho žena potřebovaly největší péči a pomoc. Zdůraznil též, že několikaletým pobytem žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody bez kontaktu s rodinou musí být tyto vazby z logiky věci výrazně oslabeny. Žalovaný též upozornil na to, že se žalobce dopustil trestné činnosti v přímém úmyslu, a byl si vědom, že jeho jednáním dojde ke spáchání trestného činu, což může negativně ovlivnit jeho další setrvání na území České republiky a zasáhnout do zde vytvořených vazeb. Žalovaný se zabýval i ekonomickou situací žalobce a shrnul, že před výkonem trestu odnětí svobody žádnou legální činnost nevykonával, po svém propuštění se začal živit jako taxikář, i v případě pobytu mimo území České republiky se může živit vlastní prací a realizovat finanční podporu své rodiny, neboť žalobce je v produktivním věku a nemá žádná jiná zdravotní omezení. Dále konstatoval, že napadeným rozhodnutím, tj. zrušením žalobcova povolení k trvalému pobytu, je rušeno pouze nejvyšší možné pobytové oprávnění, zákaz pobytu žalobci nebyl vysloven, a není tak vystavena nepřekonatelná bariéra mezi žalobcem a Českou republikou. Intenzitu narušení veřejného pořádku jednání žalobce vyhodnotil žalovaný jako mimořádnou, neboť se podílel na dovozu téměř 4 kg heroinu do České republiky, a to ve spolupráci s občany žijícími v Kosovu. Žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí sice nepochybně určitým negativním způsobem zasáhne do rodinného a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soukromého života žalobce, intenzita zásahu není s ohledem na výše popsané jednání žalobce natolik vysoká, aby bylo možno hodnotit takový zásah jako nepřiměřený. V takové situaci musí zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti státu převážit nad individuálními zájmy jednotlivce.

21. Soud se s výše popsanými závěry žalovaného, které nepovažuje za nutné opakovat, ztotožňuje a konstatuje, že provedené hodnocení přiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce odpovídalo rovněž požadavkům kladeným čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Skutečnost, že žalobce nebude moci pokračovat v trvalém soužití s manželkou a dítětem na území České republiky, nepochybně znamená zásah do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě tímto nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života, a to všech členů jeho rodiny, v zemi původu (Kosovská republika) zcela vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím pravidelných návštěv manželky a dcery u něho v Kosovské republice nebo v jiném státě, jenž si zvolí případně pro svůj budoucí život, jakkoli i to by jistě znamenalo podstatný a v řadě ohledů neblahý zásah do jejich rodinných poměrů. Pokud by žalobce získal v budoucnu jiný, nižší stupeň oprávnění ke vstupu či k pobytu na území České republiky (to by jistě přes jeho závažnou kriminální minulost nebylo zcela vyloučeno právě s ohledem na jeho rodinné vazby na území České republiky), mohl by v určité míře být se svou rodinou i zde.

22. Co se týče přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, v obdobné věci (zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy), v němž se uvádí, že „stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jednání vyvarovat.“ Tyto závěry se plně uplatní i v nyní projednávaném případě (obdobně za podobné skutkové situace viz nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016–42). Žalobce se na území České republiky dopustil závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, v důsledku čehož splnil podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku.

23. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce nejsou v rozporu ani s Úmluvou o ochraně práv dítěte. Žalobce sice má pravdu, že předmětná úmluva v čl. 3 stanoví zohledňovat nejlepší zájem dítěte a v čl. 7 právo dítěte na péči obou rodičů, nicméně nelze přehlédnout, že tato úmluva též počítá s oddělením dítěte od rodičů (např. čl. 9 odst. 4) z rozhodnutí příslušných orgánů státu a na základě platného práva. Soud opakovaně zdůrazňuje, že v tomto řízení jde o zrušení povolení k trvalému pobytu, a žalobci tudíž není rozhodnutím správních orgánů zabráněno ve styku s dcerou. Bude na žalobci, jak si v budoucnu uspořádá své poměry a rodinný život tak, aby se svou dcerou mohl stýkat. Česká republika v souladu s čl. 9 odst. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte přitom uznává právo dítěte odděleného od jednoho z rodičů udržovat osobní kontakty. Je tak smutným faktem, že pokud dojde k oddělení žalobce a jeho dcery, bude to pouze v důsledku závažného a mimořádného společensky škodlivého jednání žalobce, za které nese plnou odpovědnost žalobce. Soud nemůže ani přehlédnout, že dcera (i pokud by žalobce skutečně opustil území České republiky) zůstává v péči matky žalobce, a má tak zajištěnu péči minimálně jednoho z rodičů, což již v minulosti z důvodu výkonu trestu žalobce musela podstoupit a toto dlouhodobé oddělení od žalobce překonat, a to čistě jen z důvodů stojících na straně žalobce. Námitky žalobce stran toho, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce dojde k porušení Úmluvy o ochraně práv dítěte, soud nepovažuje za důvodné. Rozhodnutí správních orgánů tak nejsou z tohoto důvodu nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.
24. Soud opakovaně zdůrazňuje, že považuje za velmi smutné, že žalobce důsledkům svého jednání vystavil manželku a dceru, s nimiž žije ve společné domácnosti a s nimiž má podle svých tvrzení hluboký citový vztah. Nicméně zájem České republiky na tom, aby takové osoby jako žalobce se na jejím území nenacházely, v daném případě má přednost před uvedeným rodinným vztahem žalobce s jeho manželkou a dcerou. Žalobce a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je totiž jen a pouze žalobce sám. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území České republiky mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protisociálním jednáním o ně může přijít.
25. Jde-li o námitku, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo doručováno žalobci, ale pouze jeho právní zástupkyni, soud uvádí, že tento postup je zcela v souladu se správním řádem. V souladu s § 34 odst. 2 věty první správního řádu přitom platí, že s výjimkou případů, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Žalovaný proto nijak nepochybil, pokud žalobou napadené rozhodnutí doručoval pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

právní zástupkyni žalobce, která jej v odvolacím řízení zastupovala na základě plné moci. Tento postup má oporu v zákoně, a námitka žalobce je tak zcela nedůvodná.

26. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. srpna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.